



## Πώς θα μπορούσαμε να το κάνουμε;

Idris Robinson

### Μετάφραση: Αντίθεση

Θέλω να ξεκινήσω χαιρετίζοντας τα γεγονότα της χθεσινής νύχτας,<sup>1</sup> την εργατική τάξη της πόλης του Σιάτλ, τους εξεγερμένους της πόλης του Σιάτλ. Πραγματικά ενθουσιάστηκα με αυτό που είδα και γι' αυτό είμαι εδώ, για να νιώσω αυτή τη δόνηση. Θέλω επίσης να στείλω την αλληλεγγύη μου στους συντρόφους στην Ελλάδα γιατί μου έδωσαν το 2008 τη δυνατότητα να βιώσω την εμπειρία της εξέγερσης για πρώτη φορά. Τα διδάγματα που πήρα και οι εμπειρίες που αποκόμισα έχουν φανεί πολύτιμες στην παρούσα συγκυρία, παρόλο που βρισκόμαστε σε ένα πολύ διαφορετικό κοινωνικό περιβάλλον. Επιπλέον, ένας σύντροφος δολοφονήθηκε πρόσφατα στην Ελλάδα από την αστυνομία. Πεσόντα σύντροφος Βασίλη Μάγγο, αναπαύσου εν δυνάμει.

Είναι απαραίτητο να εξηγήσω με λίγα λόγια τον τίτλο της ομιλίας μου. Αποτελεί αναφορά στον Τσερνισέφσκι<sup>2</sup> και στο μυθιστόρημα που έγραψε μέσα στις φυλακές της Τσαρικής Ρωσίας. Ο Λένιν δανείστηκε αυτόν τον τίτλο και τον χρησιμοποίησε στην μπροσούρα που έγραψε το 1902,<sup>3</sup> η

οποία δίνει απαντήσεις στα ζητήματα που ο ίδιος χαρακτηρίζει ως «φλέγοντα για το κίνημα». Ποια είναι η σημασία της συγκρότησης ενός κόμματος-πρωτοπορία; Πώς μεταδίδεται η συνείδηση από το κόμμα-πρωτοπορία στην εργατική τάξη; Πώς προχωράμε πέρα από τις απεργίες προς έναν καθολικό επαναστατικό πολιτικό αγώνα; Και τα λοιπά. Πολύ αργότερα, το 2001, δημοσιεύτηκε στο περιοδικό της γαλλικής συλλογικότητας *Tiqqun*<sup>4</sup> ένα κείμενο με τίτλο «Πώς να το κάνουμε;». Η εστίαση του κειμένου της *Tiqqun* μετατοπίστηκε από τους στόχους και τους σκοπούς στα μέσα και τις τεχνικές του αγώνα. Αντί να συλλογίζονται πάνω στους στόχους, συλλογίζονταν πάνω στα μέσα που θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε.

Η στόχευσή μου εδώ δεν είναι τόσο φιλόδοξη. Όσον αφορά τη γραμματική δομή του τίτλου, «πώς θα μπορούσαμε να» (might should), που ακολουθεί τη νότια διάλεκτο – προσπάθησα να «Μαυρίσω» λιγάκι τον τίτλο. Αλλά είναι επίσης κυριολεκτική, διότι οι θέσεις και οι προτάσεις που θα αναπτύξω έχουν έναν δοκιμαστικό χαρακτήρα. Δεν έχω κανένα πρόβλημα να κάνω τελείως λάθος σ' οτιδήποτε θα πω σήμερα, αρκεί όσα θα πω να αποτελέσουν το έναυσμα για μια βαθύτερη και πιο εκτεταμένη συζήτηση πάνω στο ζήτημα της στρατηγικής. Αυτό που πραγματικά θέλω

1. (σ.τ.μ.) Ο σύντροφος αναφέρεται εδώ στις ταραχές της 19<sup>ης</sup> Ιουλίου του 2020 στο Σιάτλ, κατά τις οποίες οι διαδηλωτές επιτέθηκαν σε ένα αστυνομικό τμήμα και έσπασαν και λεηλάτησαν καταστήματα της Amazon και της Starbucks. <https://youtube.com/watch?v=67D8HZh4BOI>

2. Ν. Τσερνισέφσκι, *Τι να κάνουμε*, Τόπος, 2013.

3. Β. Λένιν, *Τι να κάνουμε; Τα φλέγοντα ζητήματα του κινήματός μας*, Σύγχρονη Εποχή, 2013.

4. Διαθέσιμο στην ηλεκτρονική διεύθυνση <https://voidnetwork.gr/2012/07/18/how-is-it-to-be-done-by-tiqqun/>

να κάνω είναι να ανοίξω αυτή τη συζήτηση και να την αφήσω σε ένα σημείο ώστε ο κόσμος να μπορεί να εμπλακεί σε αυτή όπως το κρίνει καλύτερα και να την προχωρήσει περαιτέρω. Ταυτόχρονα, θέλω να γίνει ένας ειλικρινής διάλογος. Κυριαρχεί μια στάση κυνισμού, μηδενισμού και δημοκρατικής ηθικολογίας που εμποδίζει την ανάπτυξη της εξέγερσης. Και νομίζω ότι η ώρα είναι τώρα: βιώνουμε μια εξέγερση τέτοιας κλίμακας την οποία πολλοί από εμάς δεν έχουμε ξαναζήσει. Ακόμα και σε σύγκριση με την Ελλάδα, το πράγμα έχει πάει πολύ μακρύτερα. Πολύ περισσότεροι άνθρωποι έχουν γίνει μάρτυρες σε αυτόν τον αγώνα από όσους έπεσαν στην εξέγερση στην Ελλάδα. Έφτασε η ώρα για στρατηγική σκέψη και αναστοχασμό.

Μου φαίνεται βέβαια αλλόκοτο ότι βρίσκομαι στη θέση να το λέω αυτό στην Αμερική, την πιο αντεπαναστατική χώρα στην υδρόγειο. Αλλά θα πρέπει να αλλάξουμε τον προσανατολισμό μας και να πάροουμε στα σοβαρά αυτά τα ερωτήματα. Τα διακυβεύματα έχουν ανέβει σε υψηλότερο επίπεδο και είναι πλέον εξαιρετικά μεγάλα. Είναι ώρα να σκεφτούμε σοβαρά σε σχέση με αυτά.

### **1. Μια μαχητική εξέγερση ξέσπασε πραγματικά σε ολόκληρη τη χώρα. Η προοδευτική πλευρά της αντιεξέγερσης επιδιώκει τη διάψευση και την αποδόμηση αυτού του γεγονότος.**

Το προφανές δεν είναι πάντοτε τόσο προφανές. Όλοι το είδαμε. Όλοι είδαμε τι συνέβη μετά τη δολοφονία του Τζορτζ Φλόιντ. Αυτό που συνέβη ήταν μια εξαιρετικά βίαιη και καταστροφική εξέγερση. Ήταν ένα φαινόμενο που όμοιό του δεν είχαμε ξαναδεί στην Αμερική τα τελευταία 40 ή 50 χρόνια. Πολύ λίγοι από εμάς έχουν βιώσει ένα γεγο-

νός τόσο μεγάλου μεγέθους: η αστυνομική διεύθυνση πυρπολήθηκε αμέσως στη Μινεάπολις και μετά η φωτιά επεκτάθηκε σε ολόκληρες πόλεις – Νέα Υόρκη, Ατλάντα, Όκλαντ, Σιάτλ. Γρήγορα άρχισε να γίνεται σύγκριση με τις ταραχές που ακολούθησαν τη δολοφονία του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ. Ωστόσο, θεωρώ ότι αυτή τη φορά έχουμε πάει μακρύτερα, ότι το 2020 ήταν πιο σκληρό από το 1968 και ακόμα τα πράγματα δεν έχουν τελειώσει.

Παρόλα αυτά, οι ρεφόρμες έχουν το θράσος να υποστηρίζουν ότι όλα αυτά δεν συνέβησαν στην πραγματικότητα ποτέ. Προσπαθούν να εξαφανίσουν τα φλεγόμενα μαπατσικά, να σβήσουν από τη μνήμη τα φλεγόμενα αστυνομικά τμήματα, σαν αυτά να μην συνέβησαν ποτέ. Ακούω την ίδια κασέτα ξανά και ξανά: κάποιος βγαίνει στις ειδήσεις, ένας πολιτικός ακτιβιστής δίνει μια ομιλία και τους ακούμε να λένε πράγματα του τύπου «οι διαδηλώσεις ήταν ειρηνικές και μη-βίαιες, έμειναν μέσα στα όρια του νόμου και της τάξης». Όχι: οι πυροβολισμοί εναντίον μπάτσων στο Σεντ Λούις δεν είναι μέσα στα όρια του νόμου και της τάξης. Και κάνουν ό,τι μπορούν για να εξαφανίσουν τα γεγονότα. Αναρωτιέται κανείς σε ποιον πλανήτη ζουν αν θεωρούν ότι ένα πυρπολημένο αστυνομικό τμήμα βρίσκεται μέσα στα πλαίσια της ευγένειας.

Αυτή η εξαπάτηση είναι κάτι το οποίο πρέπει να σκεφτούμε. Σε τελική ανάλυση αυτό που συμβαίνει ξεπερνά την εξαπάτηση. Ενώνει πραγματικά όλους τους προοδευτικούς φιλελεύθερους που φλυαρούν πάνω στο τι έχει συμβεί κατά τη διάρκεια του περασμένου καλοκαιριού. Από τους Δημοκρατικούς υποστηρικτές του Μπάιντεν μέχρι ουσιαστικά όλα τα συστημικά ΜΜΕ, που δεν συνδέονται με το Fox News, και τους ανθρώπους της οργάνωσης Black Lives Matter™, η ατζέντα που προωθούν εί-

ναι ο ισχυρισμός ότι η εξέγερση δεν συνέβη. Διάβασα μέχρι και μια πρόσφατη έρευνα από κάποια εταιρεία συμβούλων που προσπαθούσε να αποδείξει με ποσοτικές μεθόδους ότι «οι διαδηλώσεις είχαν έναν εξαιρετικά ήπιο χαρακτήρα».<sup>5</sup>

Ό,τι δεδομένα και γραφικές παραστάσεις και να φτιάξουν, τίποτα δεν θα διαγράψει το γεγονός ότι περιπολικά τυλίχτηκαν στις φλόγες σε δεκάδες αμερικανικές πόλεις. Γιατί λοιπόν αισθάνονται οι φιλελεύθεροι την ανάγκη να κάνουν τέτοιες απίστευτες λοβιτούρες προκειμένου να εξαφανίσουν αυτή την εξέγερση και αυτόν τον ξεσηκωμό; Γιατί μόνο η πιο βίαιη πτέρυγα του νόμου και της τάξης –π.χ. ο εισαγγελέας William Barr– είναι σήμερα η μοναδική φωνή που είναι πρόθυμη να αναγνωρίσει ότι έγινε εξέγερση; Πρέπει να σκεφτούμε σοβαρά πάνω σε αυτά τα ερωτήματα.

Το ζήτημα που τίθεται πάει παραπέρα από απλώς μια στιγμιαία απώλεια της λογικής: πρόκειται για μια στρατηγική άρνησης, μια *κατεξοχήν* αντιεξεγερτική στρατηγική μεταρρύθμισης.

Ασυνείδητα, οι φιλελεύθεροι αναγνωρίζουν ότι η εξέγερση συνέβη. Δεν μπορούν να αγνοήσουν τις βιτρίνες που έσπασαν στο Σιάτλ χθες. Αλλά αυτό που επιδιώκουν είναι να υποβαθμίσουν τη σημασία αυτών των γεγονότων που σημαίνουν τόσο πολλά για εμάς και τα οποία προσπαθούμε πάντα να προωθήσουμε. Θέλουν να τα επιβεβαιώσουν και να υπερθεματίσουν αλλά

προς μια διαφορετική κατεύθυνση. Σε τελική ανάλυση, αυτό που θέλουν είναι να μπλοκάρουν τις δυνατότητες που δημιουργήσε η εξέγερση, να μας αποτρέψουν από το να προχωρήσουμε την εξέγερση πιο μακριά. Όπως όλοι οι δημοκρατικοί φιλελεύθεροι ρεφορμιστές, αυτό που προσπαθούν να κάνουν είναι να εκμεταλλευτούν το ξέσπασμα προκειμένου τα πράγματα να αλλάξουν, αλλά μόνο *λίγο* – δηλαδή καθόλου.

Υπάρχει επίσης ένα ηθικό στοιχείο σε αυτό, ένα βαθύ πρόβλημα ηθικής. Η πτέρυγα της αντιεξεγερσης είναι μονάχα ένας ακόμα τρόπος που έχουν βρει όσοι στοιχίζονται πίσω από το σύστημα για να διαχειριστούν και να εκμεταλλευτούν τους θανάτους των Μαύρων. Πρέπει να θυμηθούμε (και θα επανέλθω σε αυτό αργότερα) ότι δεκάδες νέα μαύρα παιδιά έχασαν τη ζωή τους στην εξέγερση και ότι οι ακτιβιστές, οι «αφυπνισμένοι» (woke) δημοσιογράφοι, οι προοδευτικοί πολιτικοί όλων των αποχρώσεων και ακόμη και οι αποκαλούμενοι BLM ακτιβιστές αποκομίζουν όφελος από τον θάνατό τους. Αυτή είναι μια ιστορία χωρίς τελειωμό στην αμερικανική κοινωνία και δεν θα σταματήσει τώρα αν δεν κάνουμε κάτι γι' αυτό.

Αρνούμενοι τα γεγονότα, επιδιώκουν να συσκοτίσουν την επαναστατική αλήθεια που διακηρύσσεται στον δρόμο. Θέλουν να σβήσουν το παρόν που δημιουρήσαμε. Θέλουν να απομυζήσουν την ενέργειά μας ενώ προτείνουν επιφανειακές κατευναστικές μεταρρυθμίσεις για να διαφυλάξουν το σύστημα. Η ιστορία της Αμερικής είναι η ιστορία των προσπαθειών μεταρρύθμισης των φυλετικών σχέσεων. Αν δεν το έχουν καταφέρει μέχρι τώρα, δεν θα το καταφέρουν ποτέ.

Ό,τι κάνουν, όποιες μικρές αλλαγές κι αν φέρουν, πάντοτε θα παραμένει μια ακόρεστη ορμή για κακοποίηση και δολο-

5. «From coastal cities to rural towns, breadth of George Floyd protests – most peaceful – captured by data», *USA Today*, 10 Ιουνίου 2020 ([usatoday.com/story/news/politics/2020/06/10/george-floyd-black-lives-matter-police-protests-widespread-peaceful/5325737002/](https://www.usatoday.com/story/news/politics/2020/06/10/george-floyd-black-lives-matter-police-protests-widespread-peaceful/5325737002/)) και «Interactive Map: Protests in wake of George Floyd killing touch all 50 states», ([ipsos.com/en-us/knowledge/society/Protests-in-the-wake-of-George-Floyd-killing-touch-all-50-states](https://www.ipsos.com/en-us/knowledge/society/Protests-in-the-wake-of-George-Floyd-killing-touch-all-50-states))

φονία Μαύρων. Καθένας που αποκομίζει οφέλη από αυτή την αλλαγή είναι συνεργός σε αυτόν τον φόνο. Αν μπλοκάρεις την επαναστατική πορεία της εξέγερσης έχεις αίμα στα χέρια σου. Καθένας που παραμένει συνεργός με το σύστημα δεν είναι *τίποτα άλλο* παρά εχθρός.

Αντιθέτως, η Δεξιά υιοθέτησε την αντίθετη προσέγγιση απέναντι στα γεγονότα. Εκτός από εμάς τους επαναστάτες, είναι η μοναδική φωνή που σήμερα αναγνωρίζει ότι η εξέγερση συνέβη. Αυτά που λέει ο William Barr διακρίνονται από μια ειλικρίνεια που είναι διαφωτιστική. Σκεφτείτε το ως εξής: προτού μπορέσει να χτυπήσει βίαια και τελικά να συντρίψει μια εξέγερση, θα πρέπει πρώτα να αναγνωρίσει ότι αυτή όντως συνέβη. Υπό αυτή την έννοια, τα λόγια του Τραμπ είναι κατά κάποιο τρόπο ειλικρινή. Ο Τραμπ και όλος ο συρφετός του Fox News, όλοι όσοι καλούν στην αποκατάσταση του νόμου και της τάξης δεν έχουν άλλη επιλογή από το να αναγνωρίσουν την ύπαρξη της εξέγερσης, ακριβώς γιατί θέλουν να τη συντρίψουν. Μόλις σήμερα, ο Τραμπ δήλωσε στις ειδήσεις ότι σκοπεύει να στείλει ομοσπονδιακές ειδικές δυνάμεις όχι μόνο στο Πόρτλαντ αλλά και στη Νέα Υόρκη, στη Φιλαδέλφεια και στο Σικάγο.<sup>6</sup> Για να δικαιολογήσει μια τέτοια επιλογή, πρέπει να αναγνωρίσει ότι η εξέγερση πραγματικά συνέβη. Αυτές είναι οι δύο πλευρές στις οποίες είναι διαιρεμένοι οι αντίπαλοί μας, το πρόσωπο του Ιανού του κράτους, το οποίο αντιμετωπίζουμε σήμερα.

Παραπέρα, η εξέγερση δείχνει στους φιλελεύθερους τι σημαίνει η περικοπή κατά το *ήμισυ* της χρηματοδότησης της αστυνομίας αντί για την κατάργηση και την ολοκληρωτική καταστροφή της. Αν κανείς πιστεύει ότι αρκεί να ληφθούν μια σειρά από

περιορισμένα μέτρα και γρήγορες επιδιορθώσεις ή ότι μπορούν να ανα[διαμορφώσουν] και να διατηρήσουν την αστυνομία ως δύναμη, απλώς μειώνοντάς την σε μέγεθος – ε λοιπόν, το αποτέλεσμα είναι αυτό που συμβαίνει τώρα στο Πόρτλαντ. Ας γίνει αυτό μάθημα στους φιλελεύθερους. Από την άλλη μεριά, όσοι αναγνωρίζουν ότι πράγματι έγινε μια αλλαγή και τώρα επιδιώκουν να την ποδοπατήσουν συντάσσονται συνήθως περισσότερο με τη φασιστική γραμμή και πολιτική, καθώς είναι συνήθως οι ίδιοι άνθρωποι που αισθάνονται την ανάγκη να πλάσουν και να υπερασπιστούν ένα είδος αμετάβλητης, αιώνιας και υπερβατικής ιδέας νόμου, τάξης και λευκής υπεροχής. Η φασιστική πτέρυγα του κόμματος της τάξης θα επιδιώξει να εξαλείψει οτιδήποτε αποκλίνει από αυτό το ιδανικό. Γι' αυτόν τον λόγο είναι αναγκασμένη να αρνηθεί τις μεταρρυθμίσεις που οι φιλελεύθεροι επιχειρούν να προωθήσουν. Για παράδειγμα, γι' αυτόν τον λόγο ο Τραμπ έχει θορυβηθεί τόσο πολύ από την επικείμενη αλλαγή των ονομάτων των στρατιωτικών βάσεων.<sup>7</sup> Το ίδιο το ζήτημα δεν έχει καμία πραγματική σημασία. Ωστόσο, το είδος της εξουσίας που αντιπροσωπεύει δεν μπορεί να ανεχτεί τέτοιες αλλαγές και επιδιώκει αντιθέτως να συντρίψει και να ισοπεδώσει το ίδιο το γεγονός στην εξέλιξη του.

Υπάρχει μόνο ένας τρόπος να αντιμετωπιστεί η φασιστική πτέρυγα του κράτους: ενεργεί με βία και θα πρέπει να απαντήσουμε με ισχυρότερη βία. Ωστόσο, όσον αφορά την άλλη, πιο ρεφορμιστική πλευρά που επιδιώκει να αρνηθεί το γεγονός προκειμένου να το ενσωματώσει εντός των δικών της σκοπών, θα πρέπει να είμαστε λίγο πιο

6. [https://en.wikipedia.org/wiki/2020\\_deployment\\_of\\_federal\\_forces\\_in\\_the\\_United\\_States](https://en.wikipedia.org/wiki/2020_deployment_of_federal_forces_in_the_United_States)

7. (σ.τ.μ.) Πρόσφατα πέρασε από τη Γερουσία και το Κογκρέσο ένας νόμος ο οποίος προβλέπει την αφαίρεση των ονομάτων στρατιωτικών προερχόμενων από τον στρατό των Νοτίων από τις στρατιωτικές βάσεις των ΗΠΑ.

οξυδερκείς ως προς τον τρόπο με τον οποίο θα την αντιμετωπίσουμε. Πρέπει να είμαστε πανούργοι, όπως η αλεπού του Μακιαβέλι. Η εντιμότητα δεν είναι ο τρόπος με τον οποίο λειτουργούν οι αντίπαλοί μας. Επιδιώκουν πάντοτε να διαψεύσουν αυτό που βρίσκεται μπροστά στα μάτια μας. Θα τους αντιμετωπίσουμε με πανουργία και ανατρεπτικότητα: χρειάζεται να είμαστε δυο φορές πιο πανούργοι από αυτούς.

Όσον αφορά τις δύο αυτές πτέρυγες του κράτους δεν θέλω να πω ότι η μία είναι πιο αχρεία από την άλλη αλλά ότι αυτές είναι απλώς οι δύο πτέρυγες τις οποίες θα πρέπει να πολεμήσουμε και τελικά να νικήσουμε.

**2. Παρόλο που επικεφαλής ήταν μια Μαύρη πρωτοπορία, αυτή η σε μεγάλο βαθμό πολυεθνική εξέγερση κατάφερε να ξεπεράσει αυθόρμητα τις συστημικές φυλετικές διαιρέσεις. Η ανάσχεση της εξέγερσης στοχεύει στην αποκατάσταση αυτών των άκαμπτων διαχωριστικών γραμμών και στην αστυνόμευση των ορίων τους.**

Καταρχάς πρέπει να ειπωθεί ότι οι πρώην Αφρικανοί σκλάβοι και οι απόγονοί τους έχουν αποτελέσει την πρωτοπορία σε όλα τα πράγματα σε αυτή τη χώρα. Δεν υπάρχει πολιτισμός στην Αμερική, σε αυτή την Αμερικανική έρημο, χωρίς εμάς. Δεν υπάρχει κλασική μουσική· υπάρχει η τζαζ και αυτή την εφηύραμε εμείς. Και εκτός απ' αυτή, η Αμερική δεν έχει τίποτα να προσφέρει στον κόσμο και ούτε είχε ποτέ.

Ωστόσο, χρησιμοποίησα τον όρο πρωτοπορία υπό μια πιο συγκεκριμένη έννοια. Δεν υπήρξαν ηγέτες. Δεν ήμασταν οι ηγέτες της εξέγερσης. Ήμασταν η πρωτοπορία που αποτέλεσε την αιχμή του δόρατος της εξέγερσης, την πυροδοτήσαμε, την ξεκινήσαμε. Αυτό που επακολούθησε ήταν

μια ξέφρενη πολυεθνική εξέγερση και οι ρεφορμιστές θα κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να εξαφανίσουν αυτή την αλήθεια. Αν ήσουν στον δρόμο ξέρεις ότι είδες ανθρώπους κάθε είδους. Διαφορετικά σώματα, διαφορετικά σχήματα, διαφορετικές ταυτότητες φύλου εκφράστηκαν στον δρόμο από κοινού.

Γίνεται πολύς λόγος γύρω από το πώς θα δοθεί τέλος στον ρατσισμό, ειδικά εντός των επιχειρηματικών και ακαδημαϊκών κύκλων. Είδαμε στους δρόμους, τις πρώτες εβδομάδες μετά τη δολοφονία του Τζορτζ Φλόιντ, πώς θα δοθεί τέλος στον ρατσισμό.

Μόνο όταν η εξέγερση άρχισε να χάνει έδαφος και να εξαντλείται, οι νεκροθάφτες και οι βρικόλακες της επανάστασης άρχισαν να αποκαθιστούν τις φυλετικές διαχωριστικές γραμμές και να επιβάλλουν μια νέα κατάσταση πραγμάτων στην εξέγερση. Η πιο πανούργα εκδοχή αυτής της αποκατάστασης της τάξης προέρχεται από τους ίδιους τους ακτιβιστές. Οι χειρότεροι εχθροί μας βρίσκονται πάντοτε δίπλα μας. Όλοι έχετε συμμετάσχει σε αυτές τις πορείες, αυτές τις γελοίες πορείες, όπου «οι λευκοί περπατούν στην κορυφή και οι μαύροι στο κέντρο» – αυτός δεν είναι τίποτα παραπάνω από ένας διαφορετικός, πιο εκλεπτυσμένος τρόπος επανεπιβολής αυτών των διαχωριστικών γραμμών. Στόχευσή μας πρέπει να είναι αυτό που είδαμε τις πρώτες μέρες, όταν τα ίδια αυτά τα όρια είχαν αρχίσει να εξαλείφονται.

Το πιο καταστροφικό παράδειγμα της επανεπιβολής των φυλετικών διαχωριστικών γραμμών και ορίων δίνεται από τη Natalie White, τη [Λευκή] μακροχρόνια σύντροφος του Rayshard Brooks. Πρόκειται για την πιο χυδαία περίπτωση αυτής της φυλετικής αστυνόμευσης που έχουμε δει μέχρι τώρα. Η White καταγγέλλθηκε

από τους αποκαλούμενους «αφυπνισμένους» (woke) ακτιβιστές του Tweeter επειδή συμμετείχε στις κινητοποιήσεις για τον νεκρό της σύντροφο στην Ατλάντα. Τελικά, την ενοχοποίησαν για την πυρπόληση του εστιατορίου Wendy's όπου δολοφονήθηκε ο Rayshard. Είναι στο χέρι μας να μην ενισχύσουμε ποτέ ξανά τα αστικά κατασκευάσματα περί ενοχής ή αθωότητας αυτού του είδους. Είτε συμμετείχε στην καταστροφή είτε όχι δεν την κρίνω κατά κανέναν τρόπο. Δεν πρέπει να ασχολούμαστε με αυτό, θα πρέπει να δείξουμε την αλληλεγγύη μας ό,τι και να γίνει. Αλλά αποδίδω την ευθύνη, κατηγορώ τους επίδοξους καλούς σαμαρείτες, τους «αφυπνισμένους» ακτιβιστές του Tweeter που την ενέπλεξαν ποινικά σε αυτό που συνέβη. Αποδίδω την ευθύνη αποκλειστικά σε αυτούς τους ακτιβιστές και ο Rayshard Brooks τους αποδίδει την ευθύνη από τον τάφο του.

Η έννομη τάξη ορίζει νοικοκυρεμένα σύνολα ανθρώπων – αυτά είναι τα προνόμια των δεσμοφυλάκων και της αστυνομίας. Θα πρέπει να θυμηθούμε το παράδειγμα του John Brown<sup>8</sup> στον οποίο οι αποκαλού-

---

8. (σ.τ.μ.) Ο John Brown, λευκός αμερικάνος που έζησε τον 19<sup>ο</sup> αιώνα, υπήρξε αγωνιστής για την κατάργηση της δουλείας. Είχε τη θέση ότι η κατάργηση της δουλείας δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί με ειρηνικά μέσα και έκρινε απαραίτητη τη χρήση βίας και την εξέγερση. Τον Οκτώβριο του 1859 ηγήθηκε επιδρομής σε μια οπλαποθήκη της Ομοσπονδιακής Κυβέρνησης των ΗΠΑ στη Βιρτζίνια με στόχο την πυροδότηση ένοπλης εξέγερσης. Η εξέγερση απέτυχε γιατί ένας πολύ μικρός αριθμός σκλάβων την ακολούθησε, παρότι η επιδρομή στην οπλαποθήκη ήταν επιτυχημένη. Όσοι σύντροφοί του δεν κατάφεραν να διαφύγουν, συνελήφθησαν ή σκοτώθηκαν από αγρότες και πολιτοφύλακες της περιοχής και πεζοναύτες των οποίων ηγούνταν ο Ρόμπερτ Λι, μετέπειτα στρατηγός των Νοτιών. Ο ίδιος ο Brown συνελήφθη, δικάστηκε για εσχάτη προδοσία και εκτελέστηκε διά απαγχονισμού. Ήταν 59 ετών. Πολλοί ιστορικοί

μενοι σύμμαχοι και φίλοι του ασκούσαν συχνά κριτική για το ότι σύναπτε σχέσεις με Μαύρους ανθρώπους με έναν τρόπο που έκριναν απαράδεκτο. Αν βλέπατε τον τρόπο με τον οποίο ο John Brown σύναπτε σχέσεις με Μαύρους στην εποχή του, μπορεί να σκεφτείτε ότι δεχόταν κριτική γιατί σύναπτε σχέσεις μαζί τους αναγνωρίζοντάς τους ως ανθρώπινα όντα. Κάθε φορά που διασχίζουμε τα φυλετικά όρια και συναντούμε ο ένας τον άλλον ως ανθρώπινο ον, τότε ακριβώς είναι που δεχόμαστε κριτική, ιδιαίτερα από τα πιο προωθημένα κομμάτια της αντιεξέγερσης. Ο John Brown δέχτηκε σκληρή κριτική για την υποστήριξη συγκρουσιακών τακτικών και ο Frederick Douglass<sup>9</sup> ήταν ένα από τους πιο έντονους επικριτές του για το γεγονός ότι προωθούσε την εξέγερση. Ο Douglass θα άλλαζε γνώμη αργότερα αλλά η ιστορία απέδειξε ότι ο Brown είχε δίκιο: *ο μόνος τρόπος κατάργησης της δουλείας είναι μέσω της βίαιης εξέγερσης*. Η ιστορία τον έχει δικαιώσει μέχρι ένα σημείο. Αλλά αυτό που θέλω να σκεφτούμε είναι το εξής: Αν ο John Brown ήταν σήμερα ζωντανός πώς θα έμοιαζε; Πώς θα συμπεριφερόταν; Ο John Brown θα ήταν στη φυλακή μαζί με τη Natalie White για την παραβίαση αυτών των [φυλετικών] ορίων.

---

εκτιμούν ότι η εν λόγω απόπειρα και η κατοπινή δίκη και εκτέλεση του Brown έπαιξε σημαντικό ρόλο στην πυροδότηση του Εμφυλίου Πολέμου έναν χρόνο αργότερα.

9. (σ.τ.μ.) Ο Frederick Douglass υπήρξε μαύρος αγωνιστής για την κατάργηση της δουλείας. Ήταν σκλάβος που κατάφερε να διαφύγει. Στη συνέχεια έγινε ιεροκήρυκας και ο πιο σημαντικός συγγραφέας και ομιλητής του κινήματος για την κατάργηση της δουλείας. Σε αντίθεση με τον John Brown, ο Douglass προωθούσε την ανάπτυξη της επιρροής στο πολιτικό σύστημα και τη δημιουργία ομάδων πίεσης (λόμπι) και ήταν αντίθετος σε μαχητικές πρωτοβουλίες όπως αυτή που ανέλαβε ο John Brown.

### 3. Αποφεύγοντας τον νοσηρό λιμπιντικό πυρήνα της λευκής υπεροχής, οι πολιτικές της ταυτότητας, η διαθεματικότητα και ο λόγος περί κοινωνικού προνομίου αποτελούν τον πιο προωθημένο τομέα του μηχανισμού της αστυνομίας.

Όλοι έχουμε έρθει σε επαφή μαζί τους κάποια στιγμή, ιδιαίτερα αν ασχολούμαστε με την πολιτική για αρκετό καιρό. Όλοι γνωρίζουμε ότι οι πολιτικές της ταυτότητας, αυτή η συζήτηση περί «λευκού προνομίου» και αυτό που ορισμένοι αποκαλούν «διαθεματικότητα», το μόνο που κάνουν είναι η ενδυνάμωση των φυλετικών διαχωριστικών γραμμών που προσπαθούμε να ξεπεράσουμε. Ακόμα και αν είχαν ποτέ άλλη χρήση ή στόχο, η εξέγερση τα έχει ξεπεράσει σε αυτό το χρονικό σημείο. Επιτρέψτε μου να εξετάσω αυτές τις θέσεις μία προς μία.

Προνόμιο: Νομίζω ότι όλοι γνωρίζουμε ή όλοι μπορούμε να παραδεχτούμε ή πρέπει να παραδεχτούμε ότι *το προνόμιο έχει μετατραπεί σε μια καθαρά ψυχολογική έννοια*. Υπάρχει μια μεγάλη ιστορία της έννοιας του λευκού προνομίου. Χρονολογείται από την εποχή του W.E.B. Du Bois, του Theodore Allen, του Noel Ignatiev και του Harry Haywood. Για καθέναν από αυτούς τους συγγραφείς αυτό που ετίθετο υπό συζήτηση ήταν μια θεωρητική κατασκευή της οποίας στόχος ήταν η παρότρυνση των λευκών εργατών να απεργήσουν μαζί με τους Μαύρους εργάτες. Κατά κάποιο τρόπο, στις διακυμάνσεις της αμερικανικής πολιτικής αυτή η έννοια έγινε ψυχολογική, ένας τρόπος να νιώθουν καλά οι λευκοί για τα αισθήματα ενοχής τους. Αν εξετάσετε για παράδειγμα το θεμελιώδες κείμενο της Peggy McIntosh για το λευκό προνόμιο, μιλά για το προνόμιο του να μπορεί κανείς να μασά με το στόμα του κλειστό. Δεν δίνω δεκάρα

για το μάσημα με κλειστό στόμα.<sup>10</sup>

Όσον αφορά τη διαθεματικότητα: έδωσα μια ομιλία στο Red May και γι' αυτό δεν θα εξετάσω σε βάθος αυτό το ζήτημα εδώ. Ωστόσο, όπως ο John Clegg και εγώ επιχειρήσαμε να δείξουμε, οι προϋποθέσεις στις οποίες βασίζεται η θεωρία της διαθεματικότητας έχουν καταστεί εμπειρικά ψευδείς.<sup>11</sup> Αυτό που αρχίζει να διαφαίνεται απ' τα στοιχεία είναι ότι, λόγου χάρη, υπάρχουν περισσότερες μαύρες γυναίκες δεσμοφύλακες από όσες κλείνονται στη φυλακή. Αυτό δεν αμαυρώνει τον αγώνα και τη δοκιμασία των Μαύρων γυναικών, αλλά αναδεικνύει τα όρια της διαθεματικότητας ως κατασκευής. Στην πραγματικότητα, το παράδοξο είναι ότι περισσότερες λευκές γυναίκες κλείνονται στη φυλακή στις μέρες μας σε σχέση με τις μαύρες γυναίκες. Όσον αφορά τους μαύρους άντρες όλοι γνωρίζουμε ότι μπαίνουν στη φυλακή και μένουν σε αυτή.

Ό,τι και να επεδίωκε η διαθεματικότητα να επιτύχει δεν είναι σήμερα εφικτό ή βιώσιμο ως μπουσουλές για εμάς. Στην ομιλία μου στο Red May, υποστηρίζω ότι πρέπει να πάμε πίσω στις ρίζες του Μαύρου φεμινισμού. Χρειαζόμαστε κατηγορίες για την κατανόηση του Μαύρου φεμινιστικού αγώνα πέραν της καταπίεσης που το σύστημα τους επιβάλλει. Ανέφερα το βιβλίο *The Black Woman* (1970) της Toni Cade Bambara, όπου στον εξαιρετικό της πρόλογο, αρνείται να προσδιορίσει τι είναι η «Μαύρη γυναίκα». Δεν λέει ότι η Μαύρη

10. Peggy McIntosh, «White Privilege: Unpacking the Invisible Knapsack». Διαθέσιμο στην ηλεκτρονική διεύθυνση: [www.racialequitytools.org/resourcefiles/mcintosh.pdf](http://www.racialequitytools.org/resourcefiles/mcintosh.pdf)

11. Chris Chen, Idris Robinson, Lyko Day, John Clegg, Sarika Chandra, Shellyne Rodriguez, «Racial Capitalism & Disposable Populations in the Time of covid». <https://youtu.be/MHMeYtYHiKM>



γυναίκα βρίσκεται στη διασταύρωση δύο μορφών καταπίεσης· δεν λέει ότι οι Μαύρες γυναίκες βρίσκονται στα περιθώρια δύο διαφορετικών ιεραρχικών συστημάτων. Αντίθετα, υποστηρίζει ότι οι Μαύρες γυναίκες αποτελούν μια ανοιχτή δυνατότητα που μπορεί να γίνει πιο κατανοητή μέσω της επαναστατικής τους δραστηριότητας. Στη θέση της διαθεματικότητας, ενός λόγου συστημικής καταπίεσης, αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να επαναφέρουμε την ιδέα του Μαύρου φεμινισμού *ως λόγου αγώνα*.

Τέλος, εισάγοντας τον ορισμό του τι και ποιες είναι οι Μαύρες γυναίκες, η Toni Cade Bambara υποστήριξε ότι οι Μαύρες γυναίκες δεν μπορούν να προσδεθούν σε οποιαδήποτε στατική ταυτότητα τους επιβάλλεται. Φυσικά είναι κάτι *περισσότερο* απ' αυτό. Κι αν δούμε την ιστορία των Μαύρων σε αυτή τη χώρα, *είμαστε πάντοτε κάτι περισσότερο από αυτό που έχει υψωθεί από πάνω μας*.

Οι πολιτικές της ταυτότητας, η διαθεματικότητα και ο λόγος περί κοινωνικού προνομίου αποτελούν όλα τρόπους ύπαρξης της αστυνομίας.

Επιπλέον και σημαντικότερο, όλοι αυτοί οι λόγοι αγνοούν τη νοσηρή και τρομακτική λιμπιντική πολιτική πάνω στην οποία βασίζεται η φυλή σε αυτή τη χώρα. Χρειάστηκε κάποιος τόσο θαρραλέος όσο ο Τζέιμς Μπόλντγουιν για να το πει αυτό και όλοι φοβούνται ακόμα να το επαναλάβουν. Αν διαβάσετε το εκπληκτικό του διήγημα «Going to Meet the Man»<sup>12</sup> θα δείτε ξεκάθαρα τη δυναμική του ρατσισμού σε αυτή τη χώρα. Συνοψίζοντας εν συντομία το διήγημα: ξεκινά στην κρεβατοκάμαρα ενός λευκού ετεροφυλόφιλου ζευγαριού.

12. James Baldwin, «Going To Meet the Man». Διαθέσιμο στην ηλεκτρονική διεύθυνση: [https://www.cristorey.net/uploaded/Academics/2019-2020/Summer\\_Reading/James\\_Baldwin\\_Going\\_To\\_Meet\\_the\\_Man.pdf](https://www.cristorey.net/uploaded/Academics/2019-2020/Summer_Reading/James_Baldwin_Going_To_Meet_the_Man.pdf)

Ο λευκός άντρας αντιμετωπίζει πρόβλημα ανικανότητας. Πώς ξεπερνάει την ανικανότητά του; Θυμάται μια εποχή στο παρελθόν που ως παιδί τον είχαν πάει σε ένα λιντσάρισμα. Κατά το λιντσάρισμα το πτώμα δεν ακρωτηριάστηκε απλώς, ακρωτηριάστηκε σεξουαλικά και του έδωσαν τα γεννητικά όργανα. Μόλις θυμηθεί τη σκηνή όπου του δίνουν τα γεννητικά όργανα του θύματος, καταφέρνει να αποκτήσει στύση.

Αυτό πάει πολύ βαθιά. Σε κανέναν δεν αρέσει να το συζητά. Αλλά αυτός είναι ο πυρήνας του ρατσισμού στον οποίο πρέπει να φτάσουμε. Επιπλέον, νομίζω ότι κανείς δεν θέλει να αγγίξει αυτή την πλευρά του προβλήματος της φυλής γιατί εμπλεκόμαστε όλοι σε αυτή. Είναι σαφές ότι οι λευκοί φιλελεύθεροι διεγείρονται από τα βίντεο δολοφονιών Μαύρων. Είναι ακόμα πιο σαφές ότι υπάρχουν Μαύροι φιλελεύθεροι που μετά χαράς πουλάν αυτά τα βίντεο του θανάτου των Μαύρων για τους δικούς τους καριερίστικους στόχους. Όσο αποτυγχάνουμε να λάβουμε υπόψη μας αυτές τις λιμπιντικές ορμές μέσα στον ρατσισμό δεν θα μπορούμε να εξηγήσουμε πώς και γιατί δολοφονήθηκε ο Ahmaud Arbery.<sup>13</sup> Δεν είχε καμία σχέση με την αστυνομία. Είχε σχέση με αυτό που κινεί την ίδια την Αμερικανική κοινωνία.

**4. Η εξέγερση δεν μπορεί να περιοριστεί εντός οποιασδήποτε αυστηρά καθορισμένης κοινωνιολογικής κατηγορίας. Υπερβαίνοντας αναγκαία κάθε ταξινόμηση, αποτελεί ένα αποκλεισμένο υπόλοιπο που αποσυνδέεται από όλα όσα ενοποιούν την Αμερικανική έρημο. Συνεπώς, αυτός ο μαχητικός σχηματισμός μπορεί να οριστεί μόνο υπό τους όρους της κίνη-**

13. (σ.τ.μ.) Ο Ahmaud Arbery δολοφονήθηκε από τρεις λευκούς καθώς έκανε τζόκινγκ στην πόλη Brunswick της πολιτείας Τζόρτζια.

σης και της ανάπτυξής του, ως αυτό που εμφανίστηκε κατά τις πρώτες εβδομάδες της εξέγερσης και το οποίο θα αυτοδιαλυθεί με την πλήρη ολοκλήρωση του επαναστατικού εγχειρήματος.

Όπως είπα προηγουμένως, κάθε πιθανό είδος ανθρώπου συμμετείχε στην εξέγερση. Αυτό μπορεί να επιβεβαιωθεί από οποιονδήποτε συμμετείχε. Δεν υπάρχει κάποια κατηγορία η οποία να μπορεί να περιγράψει όλους όσοι ήταν εκεί. Το περισσότερο που μπορούμε να πούμε είναι ότι είδαμε τους συμπεριληπτικά αποκλεισμένους ή το κομμάτι της Αμερικής που δεν έχει κανέναν ρόλο σε αυτή και δεν θέλει να έχει καμία σχέση με αυτή τη χώρα. Αυτός ο σχηματισμός μπορεί να συλληφθεί από τον τρόπο με τον οποίο κινείται, έξω από την υφιστάμενη κατάσταση πραγμάτων και ενάντια σε αυτή, που μπορεί να περιγραφεί μέσω της διαδρομής του: ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, ενάντια στην Αμερικανική κοινωνία. Αυτό που εξαρτάται τώρα από εμάς είναι να εμβαθύνουμε και να ενισχύσουμε αυτή την αυθόρμητη οργάνωση έτσι που να βρούμε μαζί κάτι που θα είναι ακόμα πιο τρομερό, ακόμα πιο ισχυρό απ' αυτό που είδαμε τη χθεσινή νύχτα. Κάτι που σχίζει στα δύο την Αμερικανική κοινωνία.

**5. Επομένως, η αποκαλούμενη Μαύρη ηγεσία δεν υπάρχει και δεν μπορεί να υπάρξει. Αποτελεί χίμαιρα η οποία βρίσκεται αποκλειστικά στη φαντασία των λευκών φιλελεύθερων.**

Ακούγεται παντού. Το άκουσα από κάθε πόλη, από κάθε φίλο που μου έστειλε sms. Αν έπαιρνα τηλέφωνο έναν φίλο και του έλεγα «Γεια χαρά, τι συνέβη στη Νέα Ορλεάνη;» ή «Τι συνέβη στο Σικάγο;», σε περίπτωση που γίνονταν ταραχές, σε περίπτω-

ση που ο κόσμος βρισκόταν σε δράση, δεν θα άκουγες τίποτα για Μαύρη ηγεσία. Όταν οι εξελίξεις σταματούσαν, όταν ο αγώνας εξουθενωνόταν, το μόνο που άκουγες ήταν περί της Μαύρης ηγεσίας.

Το ζήτημα είναι ότι ποτέ στη ζωή μου δεν έχω δει στην πραγματικότητα κάποιον Μαύρο ηγέτη. Γιατί; Γιατί δεν υπάρχουν. Αν υπάρχουν Μαύροι ηγέτες, τότε είναι νεκροί όπως ο Μάρτιν και ο Μάλκολμ. Αν αξίζουν, θα σε σκοτώσουν. Αν υπάρχουν Μαύροι ηγέτες είναι στη φυλακή μαζί με τον Μούμια [Αμπού Τζαμάλ] και τον Sundiata.<sup>14</sup> Αν υπάρχουν Μαύροι ηγέτες, τότε είναι φυγάδες μαζί με την Ασάτα [Σακούρ].

Υπάρχει μόνο μία κατηγορία ανθρώπων που μιλούν για Μαύρους ηγέτες και ξέρουμε ποιοι είναι: οι λευκοί φιλελεύθεροι. Η Μαύρη ηγεσία δεν είναι τίποτα πέρα από αποκύημα και ψευδαίσθηση που υπάρχει μόνο στη φαντασία των λευκών φιλελεύθερων. Το παράδοξο σε σχέση με αυτό είναι ότι κατά κάποιο τρόπο οι λευκοί φιλελεύθεροι έχουν περισσότερες επαφές με τους Μαύρους ηγέτες από αυτές που έχω εγώ συνάψει σε όλη μου τη ζωή. Είναι λες και υπάρχει ένα κανάλι που προεκβάλλει από τη Μαύρη ηγεσία άμεσα μέσα στο κεφάλι τους.

14. (σ.τ.μ.) Ο Sundiata Acoli ήταν μέλος των Μαύρων Πανθήρων και του Black Liberation Army. Εκτίει ποινή ισόβιας κάθειρξης για τον φόνο ενός μπάτσου στο Νιου Τζέρσεϋ. Η πολιτειακή αστυνομία σταμάτησε το αυτοκίνητο στο οποίο επέβαινε μαζί με την αγωνίστρια του Black Liberation Army, Ασάτα Σακούρ και τον Ζαΰντ Σακούρ. Κατά την ανταλλαγή πυροβολισμών που διημείφθη σκοτώθηκε ένας μπάτσος και τραυματίστηκε ένας άλλος. Σκοτώθηκε ο οδηγός του αυτοκινήτου Ζαΰντ Σακούρ και τραυματίστηκε η Ασάτα, η οποία και συνελήφθη. Ο Sundiata διέφυγε στο δάσος αλλά συνελήφθη δύο μέρες μετά. Έκτοτε είναι κλεισμένος στη φυλακή καθώς όλες οι αιτήσεις του για αναστολή έχουν απορριφθεί.

Έχουν υποδειχθεί ορισμένες αιτίες σχετικά με το γιατί δεν υπάρχει πια ο κλασικός σχηματισμός της Μαύρης ηγεσίας. Ένα επιχείρημα, που μπορεί να αντληθεί από πολλές πρόσφατες κοινωνιολογικές μελέτες (δημοσιεύτηκε μια αναφορά σχετικά με αυτό και στους *New York Times*)<sup>15</sup> υποστηρίζει ότι η ανάπτυξη μιας σταθερής ηγεμονεύουσας ηγεσίας, όπως αυτή που υπήρχε στο παρελθόν, απαιτεί συνήθως την ύπαρξη μιας σημαντικής σε μέγεθος μεσαίας τάξης. Αλλά αν κοιτάξετε τα δεδομένα των τελευταίων 40 ετών, η Μαύρη μεσαία τάξη βρίσκεται υπό καθεστώς διαρκούς απειλής. Ειλικρινά, μακάρι να παραμείνουν τα πράγματα έτσι. Αλλά είναι πολύ δύσκολο να οριστεί τι ακριβώς είναι η Μαύρη μεσαία τάξη. Είτε πεις ότι είναι μια συγκεκριμένη ομάδα είτε καταφέρεις να την περιγράψεις με κάποιο τρόπο, σε κάθε περίπτωση τα μέλη της ζουν συνήθως μέσα στη λευκή κοινότητα. Για να μιλήσω λίγο πιο προσωπικά από την εμπειρία μου στη Νέα Υόρκη, δεν θυμάμαι να έχω συναντήσει ποτέ κάποιον Μαύρο της μεσαίας τάξης όταν μεγάλωνα ή να έχω καν ακούσει τις ρητορείες και τις ανοησίες τους. Αλλά αυτό δεν αποτελεί πραγματικό ζήτημα πια.

Πατί έχει ο/η λευκός/ή φιλελεύθερος/η την ανάγκη της ψευδαίσθησης και της επινόησης μιας Μαύρης ηγεσίας; Σε τελική ανάλυση, διότι ο λευκούλης αγαπά την ιδιοκτησία. Η ιδιοκτησία απολαμβάνει ένα ιδιαίτερο κύρος στην Αμερικανική ζωή, διαθέτει μια ιερότητα ιδιαίτερου είδους. Πάντοτε έχουμε τα εν λόγω καλέσματα προς τη Μαύρη ηγεσία από την πλευρά των λευκών φιλελεύθερων όποτε αρχίζουν να κατεβαίνουν οι τζαμαρίες. Υπάρχει ένας

15. «Extensive Data Shows Punishing Reach of Racism for Black Boys», *New York Times*, 19 Μαρτίου 2018. <https://www.nytimes.com/interactive/2018/03/19/upshot/race-class-white-and-black-men.html>

πολύ σημαντικός λόγος που η ιδιοκτησία έχει αυτό το συγκεκριμένο είδος ιερότητας στην Αμερική όπως πολλοί ιστορικοί έχουν αρχίσει να υποστηρίζουν και να επιβεβαιώνουν.<sup>16</sup> Για το μεγαλύτερο διάστημα της ιστορίας της, η πιο σημαντική ιδιοκτησία στην Αμερική ήταν η ιδιοκτησία ανθρώπων, σιδεροδέσμιων και αλυσοδεμένων. Θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε αυτό το επιχείρημα ως όπλο και να πούμε ότι όποτε η ιδιοκτησία τίθεται υπό προστασία, τίθεται υπό προστασία χάριν της λευκής υπεροχής. Αν η ιδιοκτησία είναι αληθινά η επιδίωξη της ευτυχίας, σε εκείνο το ευκαίριο τρίπτυχο της ζωής, της ελευθερίας και της επιδίωξης της ευτυχίας, η ύπαρξη μιας τέτοιας ευτυχίας και ιδιοκτησίας είναι θεμελιωμένη πάνω στην άρνηση της Μαύρης ζωής και την άρνηση της Μαύρης ελευθερίας. Έτσι η προστασία της ιδιοκτησίας είναι αυτό στο οποίο πρέπει να επιτεθούμε ρητά.

**6. Η τρέχουσα κρίση πηγάζει από μια αντίφαση που εκπορεύεται από τα δύο πρόσωπα του Ιανού της μεταψυχροπολεμικής Αμερικανικής εξουσίας: την αντίφαση ανάμεσα στις απαιτήσεις του κυρίαρχου αυτοκρατορικού Κράτους και τις απαιτήσεις της παγκοσμιοποιημένης βιοπολιτικής ασφάλειας. Σαν αποτέλεσμα, το χάος και η αστάθεια που το μητροπολιτικό κέντρο είχε επιβάλει παραδοσιακά στην αποικιακή περιφέρεια άρχισαν να εκδηλώνονται και σε αυτό.**

16. J. Clegg, «How Slavery Shaped American Capitalism», *Jacobin*, διαθέσιμο στην ηλεκτρονική διεύθυνση: <https://jacobinmag.com/2019/08/how-slavery-shaped-american-capitalism> και R. Einhorn, «Slavery», *Enterprise and Society*, τ. 9, ν. 3, διαθέσιμο στην ηλεκτρονική διεύθυνση: <https://www.cambridge.org/core/journals/enterprise-and-society/article/slavery/EAF172288A7718B082A074603D149A48>

Αυτή η δυναμική αποδίδει την κατάσταση μέσα στην οποία ζούμε σήμερα και την οποία βιώνουμε με έντονο τρόπο εδώ και λίγους μήνες.

Από τη μια μεριά, έχουμε την κρατική κυριαρχία, την κλασική έννοια του κράτους. Ακολουθώντας τον Σμιτ, αλλά ακόμη σημαντικότερα ακολουθώντας τον Αγκάμπεν, το παράδοξο θεμέλιο του κράτους αποδεικνύεται σημαντικό για τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί. Για να δώσουμε έναν ορισμό του κράτους, το κράτος θα πρέπει να λάβει εξωνομικά και εξωδικαιικά μέτρα προκειμένου να θεμελιώσει τον εαυτό του. Κάθε φορά που το κράτος θεμελιώνει τον εαυτό του θα πρέπει να πάει πέραν του νόμου τον οποίο επιδιώκει να δημιουργήσει. Αυτό που παραδοσιακά συμβαίνει, και έχουμε πολλά ιστορικά παραδείγματα γι' αυτό στην Αμερική, είναι ότι όποτε ξεσπάει μια κρίση το κράτος επιβάλλει κάποιο είδος κατάστασης εξάιρεσης προκειμένου να δημιουργήσει την τάξη που χρειάζεται για να επιβληθεί και πάλι.

Όπως είδαμε, για παράδειγμα, στον Αμερικανικό Εμφύλιο Πόλεμο, στις δύο περιόδους του Κόκκινου Τρόμου<sup>17</sup> και πιο πρόσφατα στον Πόλεμο ενάντια στην Τρομοκρατία, ο εκτελεστικός κλάδος της κυβέρνησης κινήθηκε σε κάθε περίπτωση πέραν των τυπικών νομικών διατάξεων και ορίων του.

Αυτό το βλέπουμε σήμερα ιδιαίτερα με τον Τραμπ. Ο Τραμπ κάνει χρήση και κατάχρηση των εκτελεστικών του εξουσι-

ών αλλά είναι προτιμότερο να πούμε ότι τις χρησιμοποιεί με τον τρόπο με τον οποίο προορίζονταν να χρησιμοποιηθούν. Αυτό που αρχικά αποτελούσε τη σφαίρα δράσης του νομοθετικού κλάδου έχει τώρα καταληφθεί από τον ίδιο τον Τραμπ.

Αυτό το στοιχείο της επιβεβαίωσης της εξουσίας των ΗΠΑ έχει επίσης διαφανεί και στους πολέμους που έκανε στο εξωτερικό. Θα πρέπει να θυμόμαστε, και θα επιστρέψω σε αυτό, ότι η Αμερική είναι η μοναδική αυτοκρατορική δύναμη στον κόσμο – και για κάποιο λόγο αυτό το γεγονός έχει υποβαθμιστεί τα τελευταία 20 ή 30 χρόνια – και ότι υπηρετεί επιθετικά τα συμφέροντά της ανά την υφήλιο. Μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης και τον Ψυχρό Πόλεμο, είδαμε τις Ηνωμένες Πολιτείες να γίνονται ο μπάτσος ή καλύτερα ο καταδρομέας ολόκληρου του πλανήτη. Αυτή είναι η μια πλευρά της εξουσίας.

Είναι σημαντικό να αντιπαραθέσουμε αυτή την πλευρά σε μια άλλη μορφή εξουσίας που συνήθως αποκαλείται βιοπολιτική πειθαρχία ή βιοπολιτική ασφάλεια. Η δεύτερη διαφέρει από την επιβολή του νόμου που εφαρμόζει το κλασικό κράτος. Αντιθέτως, αφορά τη διαχείριση των ζωών. Αν το κράτος σκοτώνει, η βιοπολιτική αφορά την προστασία της ζωής του πληθυσμού – για τους δικούς του σκοπούς, φυσικά.

Το πιο πρόσφατο καθεστώς βιοπολιτικού ελέγχου είναι αυτό που αποκαλείται «ασφάλεια». Η «ασφάλεια» επιτρέπει σε ένα γεγονός να συμβεί ώστε στη συνέχεια να το διαχειριστεί. Τα εν λόγω γεγονότα ποικίλλουν. Μπορεί να είναι πανδημίες, όπως η πανδημία του COVID-19 την οποία υφιστάμεθα σήμερα. Μπορεί να είναι λιμοί ή καταστροφές όπως η Κατρίνα· μπορεί επίσης να είναι εξεγέρσεις όπως αυτή που ελπίζουμε ότι υποδαυλίζουμε σήμερα. Το κράτος σε αυτές τις περιπτώσεις υπολογίζει

17. (σ.τ.μ.) Δύο περίοδοι της ιστορίας των ΗΠΑ έχουν χαρακτηριστεί ως περίοδοι του «Κόκκινου Τρόμου»: η περίοδος από το 1917 έως το 1920 και η περίοδος από το 1947 έως το 1957. Κατά τις περιόδους αυτές καλλιεργήθηκε ένα κλίμα αντικομμουνιστικής παράνοιας που οδήγησε σε μαζικές διώξεις και απελάσεις αριστερών, αναρχικών και κομμουνιστών, ντόπιων αλλά και πολλών μεταναστών.

στατιστικά στοιχεία και προσπαθεί να βρει ευνοϊκούς όρους εντός των οποίων μπορεί να επιτρέψει σε γεγονότα όπως μια πανδημία να συμβούν ενώ ταυτόχρονα τα περιορίζει εντός επιμελώς καθορισμένων ορίων.

Εκτός από το παράδοξο που συνιστά η κατάσταση εξαίρεσης, υπάρχει επίσης στο πεδίο του κράτους ένα παράξενο βιοπολιτικό παράδοξο που αφορά την προετοιμασία. Ένα παράδοξο το οποίο βιώνουμε αυτή ακριβώς τη στιγμή. Το εν λόγω παράδοξο έχει συνήθως ως εξής: μετά από μια καταστροφή –ας πούμε, μια πανδημία ή έναν λιμό– προκύπτει μια ώθηση εντός του μηχανισμού ασφαλείας να ξεκινήσει να προετοιμάζεται για την επόμενη καταστροφή που θα έρθει. Μετά την επιδημία SARS τη δεκαετία του 2000, υπήρξε μια μεγάλη ώθηση να γίνει προετοιμασία για την επόμενη πανδημία. Αυτή η υπέρμετρη προετοιμασία μπαίνει στη συνέχεια στον πάγο όταν γίνεται φανερό ότι η νέα ασθένεια δεν θα εμφανιστεί όταν την περιμένουμε. Ο διάσημος ανθρωπολόγος της ιατρικής Andrew Lakoff επέστησε την προσοχή σε αυτό το παράδοξο, το οποίο ξαναείδαμε πρόσφατα. Υπήρχε προετοιμασία για την αντιμετώπιση πανδημιών αλλά αυτή η προετοιμασία μπήκε στον πάγο, έτσι που όταν ξέσπασε η πανδημία COVID-19 δεν ήμασταν ακόμη έτοιμοι για αυτή. Εδώ αντιμετωπίζουμε δύο διαφορετικούς τύπους παραδόξων: έναν όπου θα πρέπει το κράτος να επιχειρήσει εκτός των ορίων του προκειμένου να θεμελιώσει τον εαυτό του και έναν δεύτερο όπου ένας κύκλος προετοιμασίας δημιουργεί διαρκώς έλλειψη ετοιμότητας.

Υπάρχει η νομική και η στατιστική πλευρά του κράτους, το έθνος κράτος στην κλασική του μορφή και αυτή η πιο παγκόσμια λειτουργία της ασφάλειας.

Υποστηρίζω ότι αυτές οι δύο τάσεις συγκρούονται μεταξύ τους και διαμορφώνουν ένα είδος κρίσης.

Τα νομικά μέσα για την επίτευξη στόχων βρίσκονται σε διαρκή κατάσταση κρίσης: *Ο Τραμπ δεν μπορεί να κάνει τίποτα σωστά*. Ό,τι κάνει φαίνεται να πηγαίνει στραβά και χωρίς να φαίνεται να είναι πάντα η χειρότερη επιλογή. Ο Τραμπ και το βλαμμένο του μυαλό έχει γίνει παράγοντας αναρχίας.<sup>18</sup> Φυσικά δεν σκέφτεται ότι είναι κάτι τέτοιο – εξαρτάται από εμάς όταν βασιλεύει αυτό το χάος να το χρησιμοποιήσουμε προς όφελός μας. Αυτό που λέω είναι ότι πρέπει να κατοικήσουμε σε αυτό το χάος που το κράτος επιφέρει στον εαυτό του.

Σε αντίθεση με τους φιλελεύθερους και τους ρεφορμιστές, δεν βρισκόμαστε εδώ για να επιβεβαιώσουμε και να επιβάλλουμε εκ νέου τον νόμο και την τάξη. Ούτε είμαστε εδώ για να μετασχηματίσουμε την Αμερική σε έναν μεγάλο ασφαλή χώρο. *Είμαστε εδώ για να κάνουμε το χάος και την αταξία πιο τρομερή από ποτέ*.

Πρέπει να κάνουμε ό,τι έκαναν πάντοτε οι επαναστάτες: πρέπει να κάνουμε την αντίφαση αφόρητη.

**7. Όπως οι εξεγερμένοι σκλάβοι αντιμετώπισαν τα περιοδικά ξεσπάσματα του κίτρινου πυρετού στην Αϊτή, υπάρχει μια κρυμμένη αγωνιστική γνώση που θα πρέπει να αποκαλύψουμε γύρω από τη νέα πανδημία του κορωνοϊού, την οποία μπορούμε να εκμεταλλευτούμε και να μετατρέψουμε σε όπλο ενάντια στην εδραιωμένη εξουσία.**

18. Βλ. Marten Bjork, «Phase two – the reproduction of this life». Διαθέσιμο στην ηλεκτρονική διεύθυνση: <https://www.tillfallighet.org/tillfallighetsskrivande/phase-two-the-reproduction-of-this-life>

Στο καλύτερο βιβλίο του Φαντασιακού Κόμματος με τίτλο *Στους φίλους μας*<sup>19</sup> οι συγγραφείς αναφέρουν μια μπροσούρα που εκδόθηκε το 2012 από το CDC [ΕΟΔΥ των ΗΠΑ] πάνω στο ζήτημα της ετοιμότητας για καταστροφές.<sup>20</sup> Είναι ένα κομμάτι που οι Αμερικανοί υποστηρικτές της *Tiqqun* δεν αναφέρουν. Προκειμένου να εκμοντερνίσει την ετοιμότητα για καταστροφές και να προσεγγίσει τους νέους, το CDC χρησιμοποιεί το παράδειγμα της ετοιμότητας για μια αποκάλυψη των ζόμπι. Το βασικό επιχείρημα ήταν ότι αν ο κόσμος μπορεί να προετοιμαστεί για μια αποκάλυψη των ζόμπι, τότε θα είναι σε θέση να προετοιμαστεί για μια φυσική καταστροφή όπως μια πλημμύρα, μια καταιγίδα, μια πανδημία ή ακόμη και μια εξέγερση.

Η *Αόρατη Επιτροπή* υποστηρίζει στο βιβλίο της ότι ο εν λόγω φόβος για τα ζόμπι έχει μια μακρά και φυλετικοποιημένη ιστορία, που συνδέεται με βεβαιότητα με τον φόβο για το Μαύρο προλεταριάτο. Και η άλλη πλευρά αυτού του φόβου που δεν θέλουν να αναφέρεται, που υπάρχει άρνηση αναφοράς της ή και απώθησή της, εντοπίζεται στην παράνοια της λευκής μεσαίας τάξης σχετικά με τη δική της αναξιοσύνη.

Αν εξετάσουμε την ιστορία των ζόμπι, η φιγούρα του ζόμπι εμφανίζεται στο βουντού που χρησιμοποιήθηκε κατά την Επανάσταση της Αϊτής. Υπήρχε ένα άτομο ονόματι Jean Zombi από τον οποίο προέκυψε ο όρος ζόμπι γιατί συμμετείχε στη σφαγή των δουλοκτητών. Αυτό που νομίζω ότι είναι ιδιαίτερα διδακτικό για τους δικούς μας σκοπούς σήμερα είναι ότι οι εξεγερμέ-

νοι της Αϊτής γνώριζαν πολύ καλά ότι μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν την πανδημία του κίτρινου πυρετού ενάντια στους πρώην αφέντες τους και ενάντια στον στρατό, είτε αυτός ήταν ο στρατός του Ναπολέοντα είτε γενικότερα το κόμμα της τάξης. Οι εξεγερμένοι περίμεναν μέχρι το ξέσπασμα του κίτρινου πυρετού να φουντώσει. Γνώριζαν ότι ο στρατός των πρώην αφεντών τους θα καταστρεφόταν από την πανδημία και γνώριζαν επίσης ότι οι ίδιοι είχαν αναπτύξει ανοσία απέναντι σε εκείνη την πανδημία. Έτσι περίμεναν μέχρι να αποδεκατιστεί ο στρατός από τον κίτρινο πυρετό και *μετά* εξαπέλυσαν τις αντάρτικες επιθέσεις τους.

Εδώ υποστηρίζω κάτι πολύ παρόμοιο. Γνωρίζουμε όλοι ότι οι Μαύροι και οι καφετί (brown) άνθρωποι χτυπήθηκαν δυσανάλογα από την πανδημία COVID. Αυτό είναι ένα ιατρικό πρόβλημα. Αλλά δεν είναι απλώς ένα ιατρικό-επιστημονικό πρόβλημα είναι κάτι πολύ περισσότερο, είναι ένα πολιτικό πρόβλημα. Θα πρέπει να απορρίψουμε ένα είδος υγειονομικής φιλελεύθερης πολιτικής προστασίας που φοβάται την πανδημία, που αποτελεί σε μεγάλο βαθμό έναν υγειονομικό λόγο για τις μάσκες, την αποστασιοποίηση κ.λπ. Γνωρίζω ότι πρόκειται περί πολιτικού ζητήματος. Αλλά, από την άλλη πλευρά, δεν υποστηρίζω τις θέσεις των δεξιών συνωμοσιολόγων ότι η πανδημία δεν υπάρχει, ότι είναι απλώς μια γρίπη κ.λπ. Αυτό που προτείνω εδώ είναι να αναπτύξουμε ένα είδος αγωνιστικής γνώσης –της δικής μας γνώσης γύρω από την πανδημία– να εκμεταλλευτούμε την πανδημία προς όφελός μας και να χρησιμοποιήσουμε τη γνώση μας για την πανδημία ως όπλο εναντίον των εχθρών μας.

**8. Η εξέγερση θα προϋποθέσει έναν ακριβή συντονισμό από το εσωτερικό του αστερισμού των ταραχών: την παράδοξη**

19. Διαθέσιμο στην ηλεκτρονική διεύθυνση: <https://theanarchistlibrary.org/library/the-invisible-committe-to-our-friends>

20. «Zombie Preparedness», διαθέσιμο στην ηλεκτρονική διεύθυνση: <https://www.cdc.gov/cpr/zombie/index.htm>

**οργάνωση της αταξίας πέρα από κάθε μέτρο ελέγχου. Αντιστοίχως, το πρόβλημα της εξέγερσης έχει εξίσου κοινωνικές και τεχνικές διαστάσεις.**

Αυτό που υποστηρίζω είναι μια παράδοξη οργάνωση της αταξίας, μια Οργανωμένη Σύγχυση [Organized Konfusion] (για όσους θυμούνται το ραπ συγκρότημα). Για να το επιτύχουμε θα πρέπει να μελετήσουμε τις τακτικές: πρέπει να εξετάσουμε τι ακριβώς σπάστηκε, τι λεηλατήθηκε και πώς και γιατί οι καταλήψεις ήταν αποτελεσματικές ή αναποτελεσματικές. Πρέπει να σκεφτούμε *στρατηγικά* σχετικά με το χάος που δημιουργούμε στους δρόμους.

Παραπέρα, πρέπει να προβλέψουμε νέες μορφές τακτικής, αγώνα και στρατηγικής οι οποίες θα εμφανιστούν ώστε να οξύνουμε αυτούς τους αγώνες και τις τακτικές. Μπορούμε να προβλέψουμε ότι καταλήψεις και απεργίες ενοικίου πρόκειται να συμβούν στο κοντινό μέλλον λόγω της διαφαινόμενης απειλής των εξώσεων που θα συμβούν σε όλες τις πόλεις μας, οι οποίες έχουν υποστεί εκτεταμένο ξευγενισμό. Αλλά θεωρώ ότι πρέπει να πάμε πέρα από αυτούς τους αμυντικούς αγώνες και να είμαστε πιο δημιουργικοί και να εισάγουμε τακτικές που προχωρούν στην επίθεση. Στην πραγματικότητα, αυτό που υποστηρίζω εδώ είναι η χρήση όλου του οπλοστασίου των προλεταριακών τακτικών και στρατηγικών – από τις ταραχές, μέχρι τις απεργίες και τα μπλοκαρίσματα.

Πρέπει να είμαστε πιο δημιουργικοί ως προς τις τακτικές και τις στρατηγικές μας. Όπως είδαμε πρόσφατα, τα χακαρίσματα του Twitter είναι εξίσου σημαντικά.<sup>21</sup> Αυτό που έχει σημασία είναι το να

21. (σ.τ.μ.) Τον Ιούλιο του 2020, μια ομάδα χάκερ πήρε υπό τον έλεγχό της εκατοντάδες λογαριασμούς του twitter που ανήκουν σε καπιτα-

είμαστε δημιουργικοί όσον αφορά τον τρόπο που αναπτύσσουμε αυτές τις τακτικές και στρατηγικές.

*Ποιο είναι το σύγχρονο ισοδύναμο του τηλεφωνικού κέντρου στη Βαρκελώνη για το οποίο έγιναν τόσο άγριες συγκρούσεις τον Μάη του 1937; Ποιο είναι το σύγχρονο ισοδύναμο της σιδηροδρομικής γραμμής της Αγίας Πετρούπολης για την οποία οι εξεγερμένοι εργάτες πολέμησαν τόσο σκληρά στην επαναστατική Ρωσία; Έχουμε ένα πρωτόγνωρο πρόβλημα σε σχέση με το γεγονός ότι ζούμε σε μια τεράστια χώρα. Πρέπει να επινοήσουμε δημιουργικούς τρόπους να υπερβούμε αυτή την απόσταση και να τη χρησιμοποιήσουμε για τους δικούς μας σκοπούς, δηλαδή ως καθαρό μέσο.*

## **9. Πραγμάτωση του διαρκώς παρόντος φαντάσματος ενός δεύτερου, πιο βαλκανοποιημένου, εμφυλίου πολέμου μέσω του κατακερματισμού των θραυσμάτων μιας καταρρέουσας αυτοκρατορίας**

Τουλάχιστον μέχρι την εκλογή και την ανάληψη της εξουσίας από τον Τραμπ, το αρχέτυπο του εμφυλίου πολέμου δέσποζε πάνω απ' αυτή τη χώρα. Υπάρχουν ιστορικές αιτίες για αυτό. Δεδομένου ότι ο Αμερικανικός Εμφύλιος Πόλεμος ήταν για ορισμένους η πιο τραυματική συλλογική εμπειρία που έχει βιώσει αυτή η χώρα και δεδομένου ότι για άλλους επρόκειτο για την πιο απελευθερωτική συλλογική εμπειρία, ο Εμφύλιος

---

λιστές, πολιτικούς και celebrities (όπως ο Τζεφ Μπέζος, ο Μπιλ Γκέιτς, η Κιμ Καρντάσιαν, ο Τζο Μπάιντεν κ.λπ.) αλλά και σε εταιρείες (όπως η Apple) και ανέβασε tweets σαν και αυτό: «Θέλω να προσφέρω στους ανθρώπους. Όποιος μου στείλει bitcoin στον ακόλουθο σύνδεσμο θα του τα επιστρέψω διπλάσια». Η ομάδα των χάκερ κατάφερε έτσι να μαζέψει πάνω από 100.000 δολάρια μέχρι να πάρει χαμπάρι το τμήμα ασφαλείας του twitter ότι γίνεται κυβερνοεπίθεση.

Πόλεμος ορθώνεται σαν ένα σύμβολο που ανακαλείται διαρκώς στο συλλογικό φαντασιακό. Αλλά νομίζω ότι υπάρχουν επίσης δομικές αιτίες. Η θεμελιώδης λειτουργία του κράτους επιτελείται μέσα από την αποτροπή του διαρκώς παρόντα κινδύνου του εμφύλιου πολέμου. Το ίδιο το Κράτος μπορεί να κατανοηθεί ως αυτό που εμποδίζει και αποτρέπει τον εμφύλιο πόλεμο. Αυτό που είναι μοναδικό σε αυτή τη χώρα είναι η ιδιότυπη χειραφετητική μας παράδοση, που συνδέεται με την τρόπο που κατανοούμε τον εμφύλιο πόλεμο.

Μπορώ να παραπέμψω εδώ στην εξαιρετική αυτοβιογραφία του Kenneth Rexroth όπου περιγράφει ότι οι ριζοσπάστες υπέρμαχοι της κατάργησης της δουλείας που έλαβαν μέρος στον Εμφύλιο Πόλεμο έκαναν παιδιά που αποτέλεσαν την πρώτη γενιά του Αμερικανικού σοσιαλιστικού, αναρχικού και κομμουνιστικού εργατικού κινήματος.<sup>22</sup> Αλλά νομίζω το καλύτερο παράδειγμα δίνεται από το κλασικό βιβλίο του Du Bois, *Black Reconstruction*.<sup>23</sup> Ήταν η προλεταριακή γενική απεργία των πρώην σκλάβων που κάρφωσε την τελευταία πρόκα στο φέρετρο της δουλείας. Είναι ακριβώς αυτή η γενεαλογία ενός χειραφετητικού, απελευθερωτικού, μα ωστόσο βίαιου, εμφύλιου πολέμου που πρέπει να ανανεωθεί για τον δεύτερο ερχομό του. Ένα άλλο σημαντικό προηγούμενο είναι η θέση του Harry Haywood για τη «μαύρη ζώνη». Ως μέλος της κεντρικής επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος ΗΠΑ, ο Haywood υποστήριζε ότι η επανάσταση στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής θα περιλάμβανε

ένα ανεξάρτητο Μαύρο κράτος στον Νότο. Νομίζω ότι κάτι τέτοιο δεν είναι πια εφικτό, αλλά θεωρώ ότι αυτό που συλλάμβανε και αυτό το οποίο προσπαθούσε να αντιμετωπίσει ήταν η επίλυση του προβλήματος της επανάστασης σε μια χώρα που είναι απλώς τεράστια.

Η επανάσταση εδώ εγείρει για εμάς ένα ξεκάθαρο ζήτημα κλίμακας. Γι' αυτό νομίζω ο Haywood υποστήριζε τη διάλυση της Αμερικής. Δεν υπάρχει ιστορικό προηγούμενο μιας επανάστασης σε ένα μεγάλο, βιομηχανοποιημένο και σύγχρονο κράτος και, επομένως, έχουμε να αντιμετωπίσουμε ένα πρωτόγνωρο πρόβλημα.

Δεν γνωρίζω ακριβώς με τι θα μοιάζει η λύση. Αυτό που είναι σίγουρο είναι ότι αυτή η χώρα έχει ήδη αρχίσει να διαρρηγνύεται και να κατακερματίζεται και είναι στο χέρι μας να προχωρήσουμε αυτή τη διάρρηξη και τον κατακερματισμό παραπέρα, σε τόσα πολλά κομμάτια που δεν θα μπορέσει να ανασυγκροτηθεί ξανά.

Εδώ περισσότερο από οπουδήποτε αλλού, η επανάσταση θα εμπεριέχει το δύσκολο έργο της διαίρεσης. Εδώ επίσης αντιμετωπίζουμε ένα πρωτόγνωρο πρόβλημα γιατί πρέπει να αποφύγουμε τον ιδιαίτερα επιθετικό, άσχημο και επικίνδυνο εθνικισμό που εμφανίστηκε σε άλλους εμφύλιους πολέμους που έχουμε δει τα τελευταία σαράντα χρόνια. Δεν υποστηρίζω έναν νέο κύκλο Γιουγκοσλαβικών πολέμων ούτε υπερασπίζομαι ό,τι συνέβη στη Συρία. Παρόλα αυτά, θα πρέπει να αξιοποιήσουμε τον εμφύλιο πόλεμο ως μια χειραφετητική απελευθερωτική δύναμη. Ο βασικός στόχος είναι η διάλυση της Αμερικής σε έναν αστερισμό ομοσπονδοποιημένων κομμούνων.

22. Kenneth Rexroth, *An Autobiographical Novel*, διαθέσιμο στην ηλεκτρονική διεύθυνση: <http://www.bopsecrets.org/rexroth/autobio/index.htm>

23. W.E.B. DuBois, *Black Reconstruction*, διαθέσιμο στην ηλεκτρονική διεύθυνση: <http://www.webdubois.org/wdb-BlackReconst.html>



**10. Η πραγματοποίηση του επαναστατικού εγχειρήματος αποτελεί σε τελική ανάλυση μια αναπόδραστη ηθική υποχρέωση που έχει καθένας μας απέναντι στους νεκρούς και όσους υφίστανται εκμετάλλευση.**

Κινδυνεύοντας να ακουστώ αφελής, πιστεύω ειλικρινά ότι οι ταραχές αυτού του καλοκαιριού, των οποίων όλοι έχουμε υπάρξει μάρτυρες και στις οποίες θέλω να πιστεύω ότι συμμετείχαμε, έχουν ανοίξει τον δρόμο προς την ανταρσία ή ακόμα και στην ολοκληρωμένη επανάσταση. Είναι πιθανό να πέφτω έξω ως προς τις δυνατότητες που εμφανίστηκαν. Ωστόσο, είναι εντελώς αδύνατο να έχει κανείς συμμετάσχει στον σημερινό ξεσηκωμό χωρίς να έχει βιώσει αλλαγές στον θεμελιώδη πυρήνα της ύπαρξής του. Όσο για μένα, και όπως γνωρίζω και για πολλούς από εσάς, έχουμε την επανάσταση βαθιά μες στην καρδιά μας και αυτό αλλάζει την ίδια μας τη νοοτροπία, τον τρόπο με τον οποίο ζούμε τη ζωή μας. Όλος ο διάχυτος κυνισμός, η ορθολογική ιδιοτέλεια, όλος ο μηδενισμός, όλα όσα συγκροτούν τον τυπικό Αμερικάνο πολίτη εξαλείφονται σιγά σιγά από την εξέγερση και τον ξεσηκωμό.

Αυτό μας δείχνει ότι η επανάσταση είναι στ' αλήθεια πέρα από εμάς, στ' αλήθεια πέρα από καθέναν από εμάς εδώ πέρα. Ξεπερνά όλους τους φραγμούς που ορθώνει ο Αμερικανικός ατομικισμός. Μας αναγκάζει να κοιτάξουμε επιτέλους πέρα από τον εαυτό μας και να αναγνωρίσουμε ότι η Αμερική έχει για έναν αιώνα σπείρει τον όλεθρο ως αυτοκρατορική δύναμη σε ολόκληρη την υφήλιο.

Και ο αγώνας δεν είναι μόνο για τους ζωντανούς, αλλά και για τους νεκρούς. Χρωστάμε την επανάσταση στα εκατομμύρια σκλάβων που δεν γνώρισαν ούτε δευτε-

ρόλεπτο ελευθερίας. Ο μακρύς κατάλογος των μαρτύρων που έπεσαν σε αυτή την εξέγερση δεν αξιώνει από εμάς τίποτα λιγότερο από την ολοκλήρωση της επανάστασης.

Ο Παζολίνι είχε γράψει ένα δοκίμιο για ένα ταξίδι του στην Αμερική. Αυτό που τον συνεπήρε πραγματικά ήταν μια από τις φράσεις που κανείς δεν εκστομίζει πια αλλά ήταν αναπόσπαστο κομμάτι του Κινήματος για τα Πολιτικά Δικαιώματα: «πρέπει να ριχτούμε στον αγώνα με κάθε ίνα του σώματός μας».<sup>24</sup>

Οι νεκροί του αγώνα κραυγάζουν για εκδίκηση και θα πρέπει να εκδικηθούμε για τους θανάτους τους. Όπως το έθεσε εξαιρετικά ο Μπένγιαμιν: «ούτε ακόμη και οι νεκροί δεν θα είναι ασφαλείς από τον εχθρό, εάν αυτός νικήσει».<sup>25</sup> Απόψε είναι η νύχτα για να αρχίσουμε να ξεκαθαρίζουμε τους λογαριασμούς μας μια και καλή, για να δώσουμε τέλος στη νικηφόρα βασιλεία τους πάνω στον πλανήτη και για να μπορέσουν επιτέλους οι νεκροί να αναπαυθούν.

20 Ιουλίου 2020

24. Pier Paolo Pasolini, *In Danger: A Pasolini Anthology*, City Lights Publishers, 2010.

25. Β. Μπένγιαμιν, *Θέσεις για τη φιλοσοφία της ιστορίας*, Λέσχη Κατασκόπων 21<sup>ου</sup> αιώνα, 2014.